

Andreja Paunović

***... ILI, POSLEDNJA
PESMA ZA NJU***

NIKAD... NIKO NIJE... NITI ĆE...

ŽELJENIJ

DOŽIVLJENIJ

IZGUBLJENIJ...

LJUBAVI.

***Poezija je ples intelekta... u ritmu
emocija...***

N.A. i A. Paunović

ŽELJENOJ ...

*Kome pesme, kome stih da dam
Kome srce ogoljeno da predam
Ko ih želi, ko shvatiti može
Nemirne misli što se moje množe?*

*Reči hvale, k'o nagradu osmeh
Za ljubav, žudnju, strah i greh
Skrušen primam, čekajuć' pravu
Nek' su Bogu bar, njemu u slavu.*

*Ljubavi željan, tek iskrenih reči
Celivanja, dodira da rane zaleči...
Slutim li, pravo li se nadam
Il' pred lažne stihom ničice padam?*

*Toliko u meni nagomilana jada
Želja, da l' se guši, umire li nada?
Poem o ljubavi, da l' ću ikad znati
Šta ljubav iskrena sve može mi dati?*

***Kad "volim te" kažem, malo sam rekao
Jer, kako može u dve reči stati
Osećaja bezbroj što život sam čekao
Čemernog tebi da mogao bih dati.***

***Kad "želim te" kažem, opet dovoljno nije
Svih požuda čari opisati kako?
Nevešto istinu moj pogled bi da skrije
Ali srećan jesam, videti je možeš lako.***

***Kad "trebam te" kažem, to samo su reči
Njima bih pažnju na tebe da skrenem
Šturo i ako zvuči to ne može da spreči
Zagrljajem tvojim da srećan se odenem.***

~*~*~*~

*Uzdizeš me... i u olujnom danu
Lice prineseš li ramenu mome
Put nebeskih visina k'o na dlanu
Dok želje se, i strahovi lome...*

*Dodirom lakim k'o iz nehaja da je
Nemire budiš nevešto skrite
Ushićenost beskrajna već traje
Nemir i stid - sa strašću se borite.*

*Tako ponet i dalje čekam, ranjiv
Predelima strasti da me nose.
Budan li jesam, ili ipak sanjiv
Rukom milujem ti kose...*

*Kad vetrovi stanu, oblaci zadju
Vazduhom kiše kap još je neka
Možda na čas spokoj misli nadju
Do novoga dana, oluje što me čeka.*

***Prihvatam izazove
Ljubavi kad zove***

***Ali nije lako
Spoznati kako***

***Bez nje postojati
Uz nju istrajati***

***Kad želim pokazati
Ponekad dokazati***

***Kako voleti umem
Kako spreman smem***

***Sve izreći ili poreći
Ili nemo preći***

***Preko straha praga
Kad reč mi draga***

***U grlu zastane...
I tu ostane.***

~*~*~*~

*Zaspah...
Kroz san pusti,
za tvojom reči sa nadom.
Spavam...
Ali san varam,
jer na te mislim kradom.
Zalud...
Glasa tvoga nema,
jutro ovo nemo osta.
Boli...
Jer tebe i ljubavi tvoje,
nikada mi dosta.*

~*~*~*~

***Mali stih
U trenu sklopih...***

***Tvoje hoću usne
U noći ove kasne
Da na željne moje
I ako se boje
Meke, medne spustiš
I potom dopustiš
Da sagore
Da se bore...***

Zalud...

~*~*~*~

***Mogao bih joj dati srebra i zlata...
Stotinu bisera oko vrata...
Slatko, sočno, egzotično voće...
Ali ona samo pesmu hoće!***

***Posuti pred nju latice ruža...
Učiniti noć da svaka je duža...
Danu svakom da se veseli...
Ali ona samo pesmu želi!***

***Mogao bih zaustaviti talase mora...
Vetrove što duvaju preko gora...
Spustiti zvezde sve sa neba...
Ali samo pesma njoj treba!***

***Suncu bih mogao umanjiti sjaj...
Poju ptica da nije kraj...
Sreća da od nje nema kamo...
Ali pesmu ona želi samo!***

***Kiša da pada kada njoj to godi...
Bosa da hoda po mirnoj vodi...
Svaku ću joj želju ispuniti novu...
Jer samo je pesmu ona htela ovu.***

*Kako divno je Vaše lice mila,
Koža sjajna, mirisna, meka,
Kad bi barem koja zгода bila,
Ostvario bih nadanja neka,*

*Na usnama Vašim da utehu nadjem,
Misli da se moje više ne bore,
Beskrajnim obuzet beznadjem,
U jadu moje srce sagore.*

*U snu dozivah često Vaše ime,
Jecajem tihim, glasom nejakim,
Kada osećaja nadodju plime,
Želim Vas sve više trenom svakim.*

*Sve želje moje duboko skrivene,
Postoje, moja mila, samo zbog Vas,
Patnje mnoge suzama zalivene,
U samoći jedine bile su spas.*

~*~*~*~

*Zar su ljubav želje samo
Osmeha zov, duše nemiri?
Zar ljubav kada damo...
Srca samo su damari?*

*Zar strepnja i čežnja,
Ljubav ne čine većom?
Sva nada i patnja...
U potrazi za srećom?*

*Zar pogleda trag
I nada poneka,
K'o dodir nam drag,
Sreća što se čeka...*

*Dovoljni nisu da ljubav se rodi,
Sve bude što srcu nam godi?*

*Poželim katkad da sam tama
Neosetan noću te pokrivam
Da ne budeš uplašena, sama
Dok tajne kradom otkrivam.*

*Pobeći ne možeš od mraka
Posteljom nevešto se skrivaš
Sklupčana još drhtiš, tobož' jaka
Oči sklapaš, tamu biraš i...snivaš.*

*Noći mirisima tvojim odišu
Udahnuo sve bih, opio se njima
Dok senke zidom nemo pišu
Samo da si tu... da te ima.*

*Topla je i nema tmina,
Srce tvoje mirno diše.
Tišinom okovana istina
Tebe da je... ništa više.*

~*~*~*~

***Kada bih u očima tvojim
ogledati mogao svoje,
Ili usne željne, vrele,
na usne spustiti tvoje...
Svaki deo bića mog
znak bi ti jasan dao,
Da ceo svet moj,
na tvoj dlan je stao.***

***Kada bih u mislima tvojim,
budućnost sagledao svoju,
Ili u tragovima jasnim,
prepoznao istinu koju...
Ne bih priznao nikad
ni ljudima, ni Bogu,
Kolika ljubav je moja,
koliko voleti mogu.***

***Kada bih ruke tvoje video,
kako me sebi zovu,
I u zagrljaju tvom,
otkrio snagu novu...
Ne bih nikad dopustio
silama mračnih dubina,
Da ti zauvek ne ostaneš...
ljubav moja jedina.***

***Voleo bih da kraj mene si blizu
Tako su mi potrebni sve više
Poljupci tvoji u dugom nizu
Srce mirno tad uz tvoje diše.***

***Sve misli o tebi dovoljne mi nisu
Sećanja mnoga al' samo su trag
Pogledu, dodiru tvom i mirisu
Odoleti kako kad osećaj je drag.***

***Duboko u tebi tražim mesto
Na usnama tvojim večito gorim
Misli mi tako pohodiš često
Toliko silno ja tebe volim.***

***Snovi o tebi strasni mogu biti
Da okupan znojem se budim
Osećanja svoja ne mogu skriti
Za ljubavlju tvojom jedino žudim.***

~*~*~*~

*Mislím na tebe, u trenu svakom,
Na navike, potrebe i želje tvoje,
O telu ti mislim i koraku lakom,
Svemu što vezuje nas dvoje.*

*Sve želje moje zbog tebe postoje,
Snovi svi sa tobom su java,
Osećaji moji ne mogu da se broje,
To iluzija nije, već ljubav prava.*

*Želja je jača od misli moje,
Bežim a pobeći ne mogu, znam.
Neka me se sile sada sve boje,
Koliko ljubavi imam da dam...*

*Daću prošle za dane nove,
Izbrisati tragove i dalje poći,
Pohrliču sreći što me zove...
Da li ću znati, da li ću moći?*

*Da usne te ljubim, beskrajno volim,
Da živim u želji i nadi,
U stopu te pratim, nežno grlim...
Kako slatki svi moji su jadi!*

~*~*~*~

***Možda jednom...
Poželeću lepša jutra.
Neko novo, bolje sutra,
Svitanja bez kraja,
Noći bez meseca i sjaja.
Možda tada ću znati,
Da uzalud moje srce pati.
Otvoriti vrata za nade nove,
Ljubavlju opet bojiti snove.***

~*~*~*~

***Naslikaću baštu najlepše što znam,
Gde u senci drveća sedeću sam.
Opijen bojama i mirisom cveća,
Misli nemirne zauzdaće sreća.***

***Oaza spokoja bašta biće moja,
Mesto skriveno, bez ulice i broja.
Uz drvenu klupu bistre vode teku,
Brige moje sobom da ponesu niz reku.***

***Vrt ograda nema, granice ne postoje,
Sve duge u njemu najlepše skrivaju boje,
Bol, tugu i strah ovde ne mogu naći...
Obasjan biću suncem, koje neće zaći.***

***Muzike zvuci zameniće tišinu moći,
Najlepših pesama reči umesto dugih noći,
Dodir tvoj nežan, pogled i osmeh drag...
Jedini će moći moje bašte preći prag.***

*Vi bi čitali,
Ja bih pisao,
Vi udisali,
Ja izdisao,
Kud rukom pošli,
Ja bih dohvatio,
Da li domu došli,
Ili Vas pratio,
Poljupcima obasipao...
Sreću uz Vas našao...
Krevet uvek bio bi topao...*

*Kad bih...
Za stopama Vašim pošao.*

~*~*~*~

*Hrabrosti i snage dovoljno nemam,
Jer istine me odaju, izdajnikom čine,
Dugo za korak se veliki spremam,
Zakoračim li, sa koje pašću visine?*

*Možda je čvrsto tlo po kom ću gaziti,
Ponora predamnom možda nema više,
Svejedno, znam da i ako ću paziti,
Suza će poteći kojoj trag se ne briše.*

*Možda ću napokon sreću naći novu,
Ljubiti više možda tada ću moći,
Ali zbog očiju tih što mole me i zovu,
Mnoge ću besane proklinjati noći.*

*Uhvaćen u zamku sopstvenih slabosti,
Moja su kazna sve nade moje,
Ne, ja priznati nemam hrabrosti,
Da želje u meni više ne postoje.*

*Zatečen u lavirintu sećanja mnogih,
Okrećem glavu, od istine se skrivam,
Ja moram dalje, mada ne bih,
Snove lažne i dalje da snivam...*

*Glas moga plača,
Muzika neka nadjača,
Neka suzu moju skrije,
I nemir srca što bije,
Noć ova što stiže,
Misli što sve su mi bliže,
Večeri ove priznaću sebi,
Dalje bez tebe nikuda ne bi',
A istina ta kao istina svaka,
Pritajena u okrilju mraka,
Surova i hladna milosti nema,
Noć dugu bez sna mi sprema...*

*Bežati mogu al' nikad i pobeći,
Moram sebi već jednom reći,
Trebam mi sve što je tvoje,
Jer tako dobro mi stoje,
Oko vrata tvoje ruke male
Nežnosti toliko već su mi dale...*

*Trudim se što bolje znam,
Al' kako da više od sebe dam?
Kad u zamci nesputane strasti,
Čekam kad' ću na kolena pasti...*

*Da, noć ova istinu traži.
Mada, san bi mi bio draži,
Noć probdeću uz muziku glasnu,
Svetlu zoru dočekati jasnu.*

***Probudi mi stih
Jer suviše je tih
Dan, sumoran i dug
Noć, i opet u krug...
Praznoga uma
Kraj širokog druma
Otupelih čula
A tišina se drznula
Da otme mi mir
Zauzme svemir...
Volju mi zarobi
Misao zdrobi...
Stih mi podari
Da mnome gospodari...***

~*~*~*~

*Želim zauvek jedini
Usne tvoje da ljubim*

*Samo da su moje ruke
Što grle te čvrsto*

*Ljubavi moje plam'
Nikada ne izgubim*

*Duboko u srcu tvome
Moje samo bude mesto*

~*~*~*~

***Tren mi daj
Ne treba mi više
Da vidim šta
U oku tvom piše
Stvorim ti sunce
Umesto kiše
Učinim tiho
Da bude tiše
Srce tvoje
Za moje da diše
Telo da tvoje
Uz moje se njiše
Vreme zalud
Da sećanja briše
Iskušenja nikad
Tebe me liše***

~*~*~*~

***Ako stid te golem nije
Hajde reci šta to krije
Tvoje srce malo, snažno
Što je tebi tako važno
Da i pored jake volje
Skriti ne znaš malo bolje
To što vidim u dnu oka
Tajna gde je ta duboka
I ako se silno trudiš
Sa njom ležeš s' njom budiš
Svud' je nosiš kao breme
Kroz svoj život i svo vreme...***

***Zato tajnu nemoj kriti više
Reci je tiho, što možeš tiše
Voliš me... to tajna je tvoja?
Da ljubim ja tebe... tajna je moja.***

Probudi se...

***Pogled tvoj mi treba
Treptaj tvoj, strast koja vreba
Osmeh što sreću stvara
Nevin stid, pokret bedara.***

Probudi se...

***Dah bih tvoj i miris kose
Čistotu tvoju kao kap rose
Dodir tvoj za kojim žudim...
Što kraj tebe se ne budim?***

Probudi se...

~*~*~*~

*Eh, da ljubiti sam mogao
Te večeri strasne, večeri kratke
Ne bih moje usne digao
Sa kože meke, te kože glatke...*

*Ni njenih bujnih grudi
Usana mekih, usana slatkih
Doline gde mašta se budi
Sa hiljadu mirisa opojnih...*

*Ne, ne bih gubio ni časa
Ne bih pustio vreme da teče
Grlio bih je čvrsto, bez daha, glasa
Večnost dao za ovo veče.*

~*~*~*~

*Ti i tvojih dvadeset dve,
Zajedno možete sve,
Na dlanu imati srce svako...*

Svakom stazom koračati lako.

*Mamiti uzdahe, buditi strast,
Ljubavi svake biti slast,
Radjati patnju duboku i tešku...*

Ni najmanju ne praštati grešku.

*Tminu gustu zameniti za dan,
Ispuniti nenadan najsladji san,
Osmehom umilnim duše pleniti...*

Pogledom ostrim srca leđiti.

*Svako sećanje učiniti dalekim,
Samo dodirom, usnama mekim,
Značiti nekom od života više...*

Da samo za tebe stihove piše.

*Zbog tvojih dvadeset dve,
Istine se boje godine ove,
Da li bih te imao koliko i hteo...*

Sad... i za život ceo?

*Ljudi drugi
Druge priče
Ljubavi druge
Na druge ne liče
Navike druge
Druge nade
Sreću drugu
Drugi mi krade
Putevi drugi
Druge boli
Zagrljaj drugom
Drugog ona voli
Strepnje druge
Druga sreća
Želja druga
Drugog je veća
Sećanjima drugim
Druge pesme
Poželeh drugu
Drugoj srce ne sme*

~*~*~*~

*Ove noći neka čudna tama
Senkama se igra, svetlost slama
U zvezdama što nad nama sjaje
Istina zapisana da uvek traje
Budi čula, želje nove
I ljubav u pomoć zove
U nespokoju, sumnji svakoj
I mesečini ovoj lakoj
Saveznike nove nadje
Usne tvoje da bile bi sladje
Jer noćas bi ljubiti htele
Dok još su željne, meke i vrele
Al' da li verovati smem
Hrabrosti imam, pobeći ne umem
Nek' su i vrag i sve mračne sile
I dosad te usne patnje vredne su bile.*

~*~*~*~

Prava istina može zadovoljiti razum, ali ona nikad ne pokazuje smisao ljudskog života, kojeg duša obuhvata i izražava.

Karl-Gustav Jung

DOŽIVLJENOJ...

*Suvo cveće, sveže voće
I par čaša crnog vina,
Pod blagim svetlom mirisnih sveća
Neskrivena istina.*

*Obrok za dvoje ljubavlju začinjen,
Ukusi novi,
Muzika tek da tišina nije,
Ljubav i strast kao snovi.*

*U uglu usana čokolade trag,
Suze što uporno peku,
Vremena malo a k'o minuti da su,
Sati što nemilice teku.*

*Hodnikom koraci samo...
Vetar hladan mije lice,
Sećanja jezde okovana željom,
Tišinom Jovaničke ulice.*

*Ne ludujte misli moje,
Ne prizivajte nove boli,
Moje se godine boje...*

Jer srce bi opet da voli.

*Pogled tvoj oči traže,
Usne bih tvoje da ljubim,
Godine više ne važe...*

Ovu bitku ja već gubim .

*Sate kao dane brojim,
Svaka je noć bez snova,
Kao da više ne postojim...*

Da li ljubav je to nova?

*Mir sveopšti osećam čudan,
Ljubav u srcu, u duši sreća,
Da li san je sve ili sam budan...*

Da li žudnja može biti veća?

*U osmehu tvom zora se krije,
U pogledu strast i moć,
Dodir svaki kao stvaran da nije...*

Da li će dan zameniti noć?

*Sve godine ove moje,
Bez tebe, bez sunca ko',
Sad mirisi su lepši, i boje...*

Da, znam, ljubav je to!

*Misao o tebi samo,
Nemoć stvara i strah,
Ne znam više gde i kamo...*

Gubim razum, gubim dah.

*Da li sutra će moje doći,
Sa suncem 'mesto kiše,
Da li ću voleti ponovo moći...*

Uzeti malo a dati još više?

**Od trena ovog
Sutra bih da stvorim
O željama skrivenim
Tebi da zborim
Ali tajna vredi
Dok u meni traje
Želja me goni
Ali reč ne odaje
Da li je ljubav
To samo u poseti
Da srce se nemirno
Ne doseti
Ili priznati samo
Ne umem sebi
Moje odavno nije
Već pripada tebi**

~*~*~*~

*Ona ... k'o da stvarna nije,
Dok sa usana mojih pije,
Snagu budi, želje stvara,
Da li srce se to vara,
Stvarnost da li je, san pusti?
Ime moje kada zausti,
Glasom svojim i osmehom oda,
Korakom lakim dok po sobi hoda,
Koliko joj je neizmerno stalo,
Samo da je moje njeno srce malo...
A poljubac svaki k'o poslednji da je,
Dok me ljubi i grli dah mi staje,
I pred očima dugo ostane slika,
Svaki detalj njenoga lika...*

*Odgovora nemam a pitanja je toliko,
Kao što je ona - zemljom ne hoda niko.*

Pripadam tebi...

***Kao mesec noći,
rosa ranoj zori,
Kao kamen zemlji,
šuma visokoj gori,
Kao sunce nebu,
so dubokom moru,
Kao voda reci,
miris zelenom boru,
Kao iskra vatri,
melem teškoj rani,
Kao lat cvetu,
godini dugi dani,
Kao boja dugi
srcu iskrena radost,
Kao suza oku,
životu nemirna mladost,
Kao vazduh vetru,
ptici laka krila,
Kao stih pesmi,
koži meka svila...***

***I stihovi svi ovi, samo za oči tvoje,
Iskazati ne mogu snagu ljubavi moje...***

~*~*~*~

***Ako mi i danas sati bez tebe prodju,
Usne tvoje do mojih ako ne dodju,
Boleće jako, tištiti dugo,
Jer danas ne bih ništa drugo,
Do da strasno ljubim usne vrele,
Da ljube mene one gde god žele,
Ruke moje da po tebi traže,
One da budu gde ti je draže...
Pokretom mi reci tvoga tela,
Šta doživeti još bi htela?
Dodir je moj sve što ti treba,
Uzneti u trenu tebe put neba.***

~*~*~*~

*Sklopi oči i poželi nešto,
Kao uvek zagrlj me snažno,
Prikrij svoja osećanja vešto,
Kao da ti nije ni malo važno
Što zaboraviti nećeš moći
Tren ovaj od beskrajja otet.
Tako brzo on će proći,
A vratiti se neće opet...
Udahnuću i zadržati dah,
Kad ne mogu vreme što teče,
I tako barem na mah,
Učiniti večnim ovo večje.
Miris tvoj zaboraviti neću,
Ukus sa usana mekih...
Ne tražim sreću od ove veću,
Ni tragove uspomena dalekih.
Znaš da samo tvoj mi vredi,
Ruke nežan dodir drag...
Nikada neće moći da izbledi
Svaki za sobom što ostaviš trag.*

~*~*~*~

Ti...
Što istinu tražiš
A tragove samo njene
U meni prepoznaješ
Što sa prividom se boriš
Al' uvek jasno vidiš
Ponosna a nimalo gorda
Sama al' nikad prepuštena
Koračaš ispred sebe
Ne osvrćući se nedostojnima
Preraslima i prezrenima
Učiteljima i đacima
Ostavljajući im nauk
Ako ga prepoznati znaju

Ti...
Besedom i osmehom
K'o oružjem jedinim
Puteve krčiš i vrata otvaraš
Bedeme rušiš
Nesavršenstvom svojim
Tvojom jedinom tajnom
Vešto se služiš
i uspešno braniš

Ti...
U rečima izazov tražiš
U značenju zadovoljenje
U mislima simbole prepoznaješ
Dokaze u postojanju

***Večnost u trajanju
Poraz u kajanju
Prolaznost stvara ti nemir
Kraj jedino te plaši
Jer znaš da nećeš stići
Sve što htela bi postići
Da nećeš doseći
Visine što čekaju
Tajne što na dohvat' su
Jer vremena dovoljno nema
U beskrajnu svemira
Vreme je prolazno
(a jedino večito)
I zašto onda
Pripada ti tako malo
A nikom kao tebi nije stalo...
Niko kao ti razumeti ne zna***

***Ti...
Neskladna a savršena
Ranjiva a istrajna
Snažna a krhka
Željena a nedostupna
Ono što ne vidiš osetiš
Vrednosti spoznajesh
Lepo lepšim činiš
Mirom i jednostavnošću odišesh
Samo sebi pripadaš***

***Ti...
Što ljubavlju te zovem
Što jedinu te ne molim
Jer sve k'o da već ti je jasno***

~*~*~*~

*Mada odgovore uvek tražiš
Znaj da znam
Da prepoznajem
I da ću sačuvati
Sve tvoje
Jer samo tako
Ostaće i moje
I ako sve reči su samo
One jedine su
Najvredije što imam
Sve drugo steći mogu i umem*

Ti...

~*~*~*~

*Još jedan bez tebe dan...
Okolo mene prebiva tišina,
Noć mi donela novi san...*

O tebi sanjah jedina.

*Slutih, dan će taj doći,
Kad' neću više moći
Ljubiti usne tvoje...*

I oka dva smeđe boje.

*Daleko si, a blizu tako,
Traga još je mirisa tvojih
Ljubio bih te, ali kako...*

Do usana ćeš stići mojih?

*Sve što imaš da mi daš,
U zagrljaju otkrijem tvom,
Kako ti me ljubiti znaš...*

Melem ranama srcu je mom.

*K'o zvezde sjajne trag,
Što dan tek novi briše,
K'o osmeh il' dodir drag,
Zbog kog duša moja diše,
K'o čežnja duboka što boli,
Uvek kad o tebi snevam,
K'o želja srca da voli,
Pesmama što opevam,
K'o na staklu priča mraza,
Uvek divna, nikad ista,
K'o u snegu uska staza,
Tek zagažena, još čista,
K'o kap rose na lati cveta,
Što donese je rana zora,
K'o toplina vetra pokraj leta,
Blagog, sa mirisom mora...
Tako je čista, mila i snažna,
Ljubav ta što u meni plamti,
Meni jedina potrebna i važna...
Srce tvoje nek' je večno pamti.*

~*~*~*~

*Oči polako sklapam svoje
Jer kapci su teški mi odveć
Usne vrele da ljubiti' mi je tvoje
I volim te, sad tiho ti reć'.*

*Al' znam, tebi san me vodi
Kroz noć što željom odiše
Ljubav moja nestvarom brodi
Uvek bih te još, uvek više.*

*Budan li sam, il' već snim
Dodira k'o da je usana tvojih
Da l' što ljubiti' ih strasno kanim
Snove bojama sreće obojih.*

~*~*~*~

***Zašto zaboraviti ne mogu,
Korak taj, tu vitku nogu,
Jecaj strasti, grč njenog tela,
Osećaj slasti i nedra bela?***

***Te nežne prste, dlanove meke,
Nemiran pogled, kao voda reke,
Misao jasnu i nevino čistu,
Iskrenu želju, kao moju istu?***

***Zanosan osmeh u trenu sreće,
Osmeh što svet moj okreće,
Bujne, duge, njene sjajne kose,
U očima sjaj, kao sjaj rose?***

***Svih čula doživljaje snažne,
Usne kad osetim njene vlažne,
Uzdah i razum kad gubim tada,
Zašto zaboraviti ne mogu nikada?***

*Pitao sam te: voliš li me kao pre?
Da li isto je sve nakon godina ovih,
Da li na licu mom ove bore,
Bitaka trag su koje za nas vodih?*

*Reći možeš ili ćutati, svejedno,
Vreme je za nama... već znam,
Oči tvoje govore šta je vredno,
Šta još želiš da ti dam.*

~*~*~*~

***Ako možeš da razumeš,
Godine ove, godine naše,
Poželi još takvih, to smeš,
One ne treba da te plaše.***

***Godine to su radosti mnogih,
Nadanja i molitvi Bogu,
Godine stvaranja života novih,
Poljubaca što izbrojati se ne mogu.***

***I to malo patnje i bola,
Nisu vredni našega jada,
Života proživeli nismo ni pola,
Vremena nova, nova su nada.***

***Ljubav nemoj prezirom da gušiš,
Ne znače ništa ljudi, mesta razna,
Sve u trenu možeš da srušiš,
Ostaviš mi bol i sećanja prazna.***

***Ne zameri reč grubu poneku,
Sve činim najbolje što znam,
Ljubav i koju nadu daleku,
Sve je što želeo sam da ti dam.***

***Zato, budi tu i dalje kraj mene,
Čuvaj sve što skupa smo stekli,
Za nama prošlosti teške su sene,
Na ljubav smo se zarekli...***

*Otići nikada nemoj od mene.
Poljupce strasne ne želim naše
Čuvati kao brojne uspomene.
Jer, već me bole, jako plaše
Misli mračne da imati neću
Kraj sebe lik i osmeh tvoj
Da pamtiću svoju jedinu sreću
Kao poraz najveći svoj.*

*Boleće me tvoja sreća
Jer ljubiti ćeš k'o što mene nisi...
Ako ljubav ta od naše bude veća
Volela mene neiskreno ti si.
Svaki trag koji ostane za tobom
Izbledeti nikada neće moći
Sve što vredi odnećeš sa sobom...
Duge su predamnom besane noći.*

~*~*~*~

***Da li istinu hoćeš da znaš
Šta osećam, mislim i želim
Da li spremna sve si da daš
Da deliš, k'o ja što delim?***

***Da li reči, sve što dajem ti moje
Svet ceo i koji komad neba
Zadovoljiti mogu želje tvoje
Pružiti što srcu tvom treba?***

***Znam da reč moja ume da boli
Jaka, oštra, brza i teška
Istina život bolno ogoli
Da l' sreća sam tvoja, ili greška?***

~*~*~*~

***Probudi me...
Kad zaspi moja volja
Kad znaš da je istina bolja
Od tišine, od taštine
Skrivene...***

***Ne dozvoli...
Da srce ne voli
Da praznina boli
Da posustane
Da odustane
Nestane...***

~*~*~*~

*Misao tvoju želim da pratim
Snagu jednostavnosti da shvatim
Iskrena, duboka, zauzdana, čista
Misao moja kada bi bila ista*

*Šta bi ostalo od svega što je za nama
Ljubav bez razlika da li opstala bi sama
Sreću svaku, tren spoznaje čini vrednom
Od ljubavi mnogih, zadovoljan biti jednom*

*Zašto različitosti toliko nas dvoje spaja
Da li bi zajedno mogli stići do kraja
Zašto toliko istog srećnima nas čini
Da li zajedno samo bliži smo istini*

*Pitanja je mnogo a odgovore slutim samo
Sve što jedno drugom imamo da damo
Da li izazovu može doleteti svakom
Šta ljubav našu čini velikom i jakom*

*Uplaši me ponekad oštrina tvojih reči
Pa ni osmeh pomirenja ne može da spreči
Bujicu osećaja što uzburkane misli radja
Gorak ukus kajanja i ako ljubav mi je sladja*

*I kad misli utihnu, odgovore nadju pitanja neka
Neizvesnost nam ostaje za vremena daleka
Svaki novi dan novo donosi nam breme
Da l' izdržaćemo teret pokazaće vreme...*

~*~*~*~

***Ne, ne mogu tebe se odreći
Osećaja koji u meni budiš
Spoznaje sa tobom o sreći
Svega što na dlanu mi nudiš.***

***Znam da sreća po tebi se zove
Da strast je postojanje tvoje
Dodir tvoj traži dodire nove
Ljubav je moja tako jarke boje.***

***Patnja moja tvoje nosi ime
Strepnja nepoznata, snažna
Osećaji novi nadolaze k'o plime
Sudbina moja više nije važna.***

***Zadržati ne mogu vreme
Kad' kraj mene si, kada te ljubim
Ljubav svoju k'o drago nosim breme...
Dobijam li sve, ili sve gubim?***

Šta mi reći imaš...?

**Zbori ... tvoje reči čekam,
Kamenje i drvlje na mene baci,
Mada zalud sve jer priči našoj
Odavno već nedostaju junaci.**

**Zar ćeš reći nešto što već nisi?
Toliko puta sam te čuo reći...
Pazi, od noža reč je britkija više
Od nje ranu ništa ne zaleči.**

**Ubodi, raspori, već sam se svik'o
Pa za boli više ne marim,
Što li mi sudba kleta daje
Uz boli da proklet starim.**

**Možda ipak nešto lepo želiš reći
Besedi ... požurih u svome sudu,
Osmehom počni pa me razoružaj...
Kriviti neću tebe, već sreću huđu.**

*Ne mogu grehom na osmeh íci,
Ljutu reč pred milom uzdići,
Pogledom turobnim boj zaludan biti,
Odsanjan san željan opet sniti.*

*Nemir moj iz sumnje nemile niče,
Radosti to malo, žali što sve liče,
Predmet li su želja il' teškoga bola,
Možda istina tiha, pogubna i gola?*

*Plitkim umom duboku stvorih ranu,
I sam ranjen na pogrešnu bežah stranu,
Mir i sklad zalud srce traži,
Suiše je poraza, sramote i laži.*

*Osećaje od istine odvojiti ne mogu,
Nikada nadjenu sada naći slogu,
Mesto mene kad bi neko na glas hteo,
Reći sve što nikada nisam smeo.*

*Čemu? Zalud... Pred tvoj će osmeh,
Porazen, oružje položiti greh,
Mila će reč ljutu pokoriti,
Zalud ću se moliti, nadati i boriti.*

**Ne, znam, ovaj put nećeš
Rečju čistom ćutnje srušiti zid
Straha oterati senke, kraja privid
Ivicom oštrom već se vešto krećeš
Znam, ovaj put nećeš...**

**U zamci me ostavljaš beznadja
Slabosti da saveznici mi budu
Da otrezne glavu mi ludu
Reči pogrešne, zaludna svadja
U zamci beznadja...**

**Možda... kada bi znala
Da snove čežnjom bojim
Sate bez tebe da brojim
Znak neki možda bi dala
Kada bi znala...**

**Ime tvoje izreći ne smem
Jer pesme sve moje
Reči tvojih samo se boje
Ako te nije da živeti ne umem
Izreći ne smem...**

*Mladosti te čar
Zar meni na dar...
Uz godine moje
Zar da njene stoje...
Te usne vrele
Zar baš moje žele...
Grudima tim mladim
Zar ja da se sladim...
Ta nesputana mladost
Zar meni na radost...
I sva njena blaga
Zar meni samo draga...?*

*Al' sreća ta kad od mene,
Leđima se okrene,
Znaću da...*

*Sve mladosti te čuda,
Bila su zabluda.*

Starac...

Kada budem ja

Žena ti jedra

Da l' glavu sedu

Htet' ćeš na ta nedra?

Uma sumrak i tela slabost

Danak kada uzmu svoj

Da l' kraj mene ostaće

Dodir nežan i osmeh tvoj?

Radost života kad ti odnese

Opora moja i teška starost

Hoćeš li još snage smoći

Da poslednji daš mi oprost?

Ka zadnjoj luci kad zaplovi

Moga života oronula lađa

Da l' nevažno i tada biće

Koliko bila si mlada?

*Tebe moje oči traže
Nevernice, sudbo, vraže
Moje srce tebe hoće
Jabuko, grešno voće...*

*Ubrah te mladu željan slada
Mišljah da Raj su staze do Hada
Sunca umesto sad svud je tmina
Muzike nigde, samo tišina.*

Duša ište – čistilište.

~*~*~*~

*Duša koja pati
Najbolje shvati
Ljubavi moći
Dužinu noći
Srca boli
Kada voli
Nadanja duga
Očekivanja druga
Ukus žuči
Nesanicu što muči.*

~*~*~*~

Ako kažeš da me voliš...

***Zašto
oko moje suzi,
u grudima me steže?
Zašto neverica obuzima me,
sumnju radja,
nespokoj priziva?
Zašto zaspati ne mogu
osloboditi um,
odagnati nemir?
Zašto reči tvoje,
tako zabole,
ponize,
uvrede...
Inatom bih ponos da branim,
ćutnjom da negiram,
ljutnjom da priznam?
Zašto ti je svega malo,
kao da ti stalo nije?
Zašto je tvoje malo,
meni dovoljno sasvim?***

Ako kažeš da me voliš...

***Zašto ćutnje tvoje,
ravnodušnost odaju?
Zašto tišina,
uz tebe toliko boli?***

*Zašto mi budiš maštu,
kad pod teretom
neostvarenih želja
u očaj tonem?
Zašto vidim ono
čega nema?
Zašto ne vidim
ono što je zaista tu?
Zašto očekujem
a ne dobijem?
Zašto želim
a ne mogu?
Zašto mogu
a ne smem?
Zašto san
pretvaraš u svitanje
bez dana?
Zašto sa nadanjem ležem
a sumnjom se pokrivam?*

Ako kažeš da me voliš...

*Zašto gospodariš snovima
a zapravo te nema?
Zašto mi trebaš
više nego ja tebi?
Zašto me ostavljaš bez reči,
Da bi sve one,
u poruku jednu tvoju stale?
Zašto se muzika
ne čuje više...
Zašto stid me je
pred pogledom tvojim...*

~~*~*~*

***Zašto se plašim
dela i reči tvojih...
Zašto igraš igru
čija pravila ne znam...
Zašto ponekad mislim
da te dostojan nisam...
Zašto ti dajem
a ti ne uzimaš...
Zašto i kad uzmeš
kao da nisam ti dao...
Zašto mi pogled tvoj
ponekad ne govori ništa?
Zašto pitanja mnoga
bez odgovora ostaju...***

Zašto...

Ako kažeš da me voliš?

~*~*~*~

*Bojom ljubavi obojiću dan
Lepšom no najlepší san
Od duge ukrašču lepote i zlata
Ljubav da moja sva otvara vrata.*

*Snagom ću vetra i sunca žarom
Širom sveta učiniti je darom
U srca sva nek' radost vrati
Nijedno da je bolno, nijedno da pati.*

*U smiraj tiho nek' i tebi doleti
Da te zagrlí na čas, da te seti
Od ljubavi naše da ne beše veće
Za nezaborav dani su te sreće.*

~*~*~*~

***Svaka suza tvoja, za me' što kanu
Kao znamen osta neobrisan na dlanu.***

***U jecaju svaku što niz obraz pusti
Kao reč bi' nemila koju ne zausti.***

***Da li rekla je istinu, da li skrila laži
Ni pogledom ne otkri... nikad mi ne kaži.***

~*~*~*~

*Reci mi nešto, barem laž mi reci,
Nek' se misli moje, sa lažima bore,
Reci bilo šta, pa odlučno poreci,
Jer ćutanje tvoje od laži je gore.*

*Reci kako umeš, odsečno i jasno,
Nek' nemir se stvori, neka srce bije,
Reci na vreme, dok ne bude kasno,
Samo tako znaću šta ti duša krije.*

*To ćutanje tvoje ubija me lagano,
Ravnodušnost moju želiš li da stvoriš?
Sve to, meni je tako strano...
Ćutanjem istinu ne možeš da tvoriš.*

*Verovaću svemu, bilo šta mi kaži.
Ali znaj, pitanje odgovor traži.
Kako da istinu razlikujem od laži?
Gde počinje istina, laž prestaje da važi?*

~*~*~*~

*Na duboku ranu,
Ranom ću ti reći,
Pred pogledom oštrim,
Nebiranom reći,
Pogled ću skriti,
Mukom od muke bežeći,
Nek se istina sumorna
Između nas ispreči.*

*Istina šta znači,
Šta je od laži boljom čini?
Laž,
Da li smisao ima?
Koliko zapravo laži
Naći se može u istini?
Da li je istina potrebna
Uvek i svima?*

*Na bol tešku,
Bol moj odgovor će biti,
Trpeti bol mogu,
To dugo već činim...
Koliko me boli,
To neću znati kriti,
Stegnutih zuba
Osmehom odaću se nemirnim.*

*Bol kao lek,
Kao nagrada neka,*

***Kao da je trebam,
Pa mi je stalno daješ?
Boli se ne plašim,
Ne mora da čeka,
Zbog boli mi nanete
Ionako se ne kaješ.***

***Umesto sreće,
Patnja u mojoj duši.
Svaki novi dan
Stare nade gasi.
Ceo svet moj
Beznadežno se ruši,
Ruku tražim
Koja će da me spasi.***

~*~*~*~

Želim da ti...

***Stvarnost budu lepi snovi svi,
Muzika i ljubav život čine,
Mnogi pripadnu stihovi kao ovi,
Sreća u tebi nikada ne mine.***

Želim da ti...

***Svako sutra bolje od juče bude,
Zvezde u noći miluju lice,
Putevi ka dobru vode,
Radost donose i sitnice.***

Želim da...

***Uvek vedra budeš, dobre volje,
Prijatelje iskrene kraj sebe imaš,
Čemu se nadaš, doživiš bolje,
Manje daješ, više primaš.***

Zato...

***Bori se, stvaraj, ne nadaj čudu,
Budućnost da te onda ne brine,
Oprezna budi, čuvaj glavu ludu,
Jer nisu sve dostupne visine.***

~*~*~*~

***Svi pogrešno misle da su stihovi
osećanja; stihovi su samo iskustvo
osećanja.***

R.M. Rilke

IZGUBLJENOJ...

*Sa mojih starih povijenih grana
Rukom njenom blaga uzbrana
Od mene ode, novu tražeć' nadu
Pod dunju je legla, rodnu, mladu.*

*Široka krošnja, grana gustih
Nemaran načas, od sebe je pustih
Ne htede više biti u hladu
Pod dunju je legla, rodnu, mladu.*

*Bogato darivah, šta god je htela
Za trene greha njenoga tela.
Al' ostadoh sam u svome jadu
Pod dunju je legla, rodnu, mladu.*

*Kome blaga, svi darovi kome
Zar umorne grane da mi lome
Nje nema, neka sve pokradu
Pod dunju je legla, rodnu, mladu.*

Za te', šta sam bio?

***Tek sramotna još jedna tajna
Ime, lika tebi samo znanog
Tuga samotna, mučna i beskrajna
Greh mladosti i srca razigranog***

Za te', šta sam bio?

***Loše odsanjan san, bludni bonvivan
Staza kratka do željenog puta
Pesnik nadom zavarani, stari šarlatan
Usputno sklonište duši koja luta***

Za te', šta sam bio?

***Samo prolazni hir, pohote naslada
Glavni junak kratke groteske
Nemira zov nemi, žrtva nesklada
Zabludeli tvorac života burleske***

I tišina razdvoji nas...

***Trag na mom dlanu
Ukus još na usnama
Sećanja u mislima
K'o so da na ranu...***

Zar u muku da tražimo spas?

***Miris nozdrvama gori
Koža od dodira bridi
Dok se ponos stidi
Inatom ljubav se bori.***

Iz grla bi da otme se glas...

***U grču još je telo
Slasti se čuje jeka
Srce ne kuca, čeka
Bez tebe... nije celo.***

Utihnuh...

***Nemog krika nema odjeka
Ljubavi, tuđa si... daleka
Žali za srećom nestalom
Dari srcu su opustelom
Muk 'mesto pesme osta'
Nit' je kajanja, nit' oprosta***

~*~*~*~

**Beznađe
Kad me snađe
Bol svoj put nađe
Da me nema bih rađe...**

**Tad misao
Daje mi smisao
Sećanjima bih disao
Nadanjima pisao**

I znao da...

**Nisam ja...
Kad nisi ti...
Kraj mene**

~*~*~*~

Nemirno moje...

***Ni ove noći ne spavam
Besciljno mislima brodim
Dok budan o tebi snivam
I tvoje snove pohodim.***

Milo moje...

***Noći svake tiho znadem,
Da nemir lak tek osetiš tad
U postelju tvoju da se prikradem
I privijem te uz se' k'o nekad.***

Neverno moje...

***Na drugim usnama u snu sad goriš
Na grudi druge potom glavu spustiš
Sa sećanjima na me' više se ne boriš...
Moje ime... više ne zaustiš.***

~*~*~*~

Idi...

**Svojim putem dalje kreni,
Jer ne pripadaju sada meni,
Srca tvoga tajne i poljupci tvoji.
Zar ne vidiš da više ne postoji
Neskrivena želja, strast ona ista,
Misao što pokreće, iskrena i čista.
I to što osećaš, što još ti vredi,
Vreme učiniće da polako izbledi...**

Idi...

**Neke ljubavi nove, nade i snovi,
Značice ti više nego stihovi ovi,
Znam da kao i ti zaboraviti neću,
Poljubac svaki, tu neizmernu sreću,
Poslednju suzu na ramenu mome,
Istine sve što i dalje nas lome,
I ako znam da zalud će biti,
Patiću dugo al' to neću kriti.**

Idi...

**U svakoj dugoj besanoj noći,
Pohodiću sećanja i tako opet moći,
Ljubiti usne tvoje, milovati grudi,
Grliti te čvrsto dok zora ne zarudi,
I istinom pokoren ipak naći snage,
Da uspomene brojne ostanu drage,
Sretnem li te suza da ne krene rana...
Ljubavi moja, moja srećo izdana.**

Idi...

~*~*~*~

*Ne zovi... ne traži me više.
Sve već tiho nek' bude još tiše
Ni glasa, ni slova nek' od tebe nije,
Nek' misao moja, od tebe se skrije.*

*Srce nek' tvoje za moje ne pita.
Slomljeno nek' bespućima skita
Istina (jedina) nek' tajna naša bude
Reči neizgovorene, neme nam sude.*

*Ne zovi... više me ne traži.
Neće mi, znam, biti draži
Nijedne druge lepote dar...
Od mladosti tvoje nemirne čar.*

*Pustih da mladost za mladošću ode
Put izvora, dalje od mutne vode.
Zar tankom je ljubavi zadržati niti
Kad bistru vodu svežu, željna je piti?*

*Ne zovi... ne traži me više.
U bol utonuh, bol pesme ti piše.
Nek' te nema... duša tvoja nije ista,
Nekad moja samo... iskrena, čista.*

***Šta vrede sve te reči,
Misli ispisane po listu papira,
Kad u knjizi sklopljenih korica
U tami su večnoj, carstvu mira.***

***Šta vredi što sam za te' samo
Svaki ljubavlju bojio stih,
Kad zaboravljen, zaludan osta'
Zarobljen, nečitan... tih.***

***Šta vredi što večnima htedoh
Moje iskrene učiniti sve reči,
Kad svaka zapisana osta'
Beskrajem nemo da ječi.***

*Moja ti ljubav osta'
Mene kad već nije
I ona nek' ti je prosta
Nad tobom nek' bdije.*

*Moja ti suza osta'
Tvojih ni bilo nije
I ona nek' ti je prosta
Muška se gorka lije.*

*Moja ti duša osta'
Tvoja uz moju nije
I ona nek' ti je prosta
Od zla sva te skrije.*

~*~*~*~

***Ostani uspomena, davni sanak nežan
Tako samo tvoj vredeće svaki trag...
Ostani daleka, nek' je beznadežan
U potaji sačuvan osmeh mi drag.***

***Ostani čežnja, život moj nedostižan
Ljubav kad nisi moja ostati htela...
Ostani patnja, zadnji dodir nežan
Znamen kao žig, večita bol vrela.***

~*~*~*~

***Ljubavlju kojom tebe voleh
Ne mogu voleti nikada više.
Druge imenom tim nazvao ne bih
Dostojne te nisu, vreme ih briše.***

***Suvišna je reč... dok boli traju
Svaka nova brže nas vodi kraju,
Ljubav naša da l' nadjačati može
Sve rečeno, gorčine što se množe.***

***Nije kajanje to što iskup donosi,
Već želja što za tobom prkosi,
Svaki ponos do nemoći pokori,
Beg od slabosti nemilo ukori.***

*Koje ime da ti dam?
Ljubav, bol ili sram?
Potreba, volja, možda tuga,
Pakost, inat il' poruga...*

*Jesi li Had ili tama
Svetica, kurva ili dama,
Nemoć, usud, možda greh?
Obmana, slabost ili ceh...*

*Da li sudba ti je ime ili jad
Istina, strast ili nesklad,
Možda nada, kratak san
Patnja, navika, novi dan?*

*Da li da zovem te zora
Želja, ili ipak noćna mora?
Svetlost, prošlost ili težnja
Vera, ludost, možda čežnja...*

*Da li ime ti je vila, snaga
Spokoj, razum ili draga?
Suza možda, kazna, hir...
Bezdan, greška ili vir...*

*Da li zoveš se miris, slutnja
Izvor, zebnja ili ljutnja?
Zabluda možda, odjek, huk,
Vetar, voda ili muk...*

*Je li ti rana ime, znamen
Pesma, muzika ili kamen,
Razum, sreća, možda dar?
Bogatstvo, beda ili ćar...*

Još te je boli?

*Noseć' njeno ime kletu
Zorom me čekaš i dalje,
Svo na nju sećanje sveto
Nemilo kidaju tvoje ralje.*

*Nemam šta novo ti reći,
U meni ćeš biti doveka,
Stihovi sami i dalje će teći,
Jer bez rane nije čoveka.*

*Sada znam, sve hamera beše,
I zaludne čežnje su sve,
Nigde mira... bar da uteše
Za te' stihovi pesme ove.*

Drugog sada voli...

*Zora više neće da mi svane...
Zora što srećom bojila je dane,
Zora koju željan uvek sam čekao,
Zora ona, kojoj sve sam rekao.*

*Zora što tajne moje je znala,
Zora što jedina sve mi je dala,
Zora kojoj srećan sam hrlio,
Zora koju ljubio sam i grlio.*

*Zore radi te sam se budio,
Zori sve dao, od sebe nudio,
Zori samo znao da se radujem,
Zoru da štitim, sve joj darujem...*

*Zore moje nema više.
Zorom sve postalo je tiše.
Zore nikada ne beše dosta...
Zora na srcu k'o rana osta'...*

~*~*~*~

*Ne, danas neću misliti na nju.
Neću se predati sumornom čekanju.
Danas neću s boli da se družim,
I nesreći pokoran služim.*

*Ne, danas neću misliti na nju.
Smehom zavaracu slutnju,
Danas neću pustiti tugu
Da me vrti u začaranom krugu.*

*Ne, danas neću misliti na nju.
Dopustiti neću sećanju
Da suze danas rađa nove
I njeno uzalud ime zove...*

*Ne, danas neću misliti na nju.
Obmanuću vešto upornu patnju
Lažuci sebe makar na ovaj dan
Jer danas baš... njen je rođendan.*

*I mada tren me ovaj zane'
Danas neću misliti na nju, zar ne?*

*Trebaju mi ove boli
K'o na ranu su soli
Ali, sa mnom dišu, žive
U jutra tiha, večeri sive
Rana svaka nemilo seća
Noć duga olako obeća
Da brzo one minuće
Da vreme sve zalečiče...*

*Zorom ipak... isto je sve
Bol me budi, nju zove
Od boli živim tih
Otud' svaki je stih
Za nju meni svetinja...*

*Bol neka traje, tinja
U smiraj svakoga dana
Nek' još otvori se rana
Nek' me čeka nesanica
Moja krajnja stanica...*

*Da... boli mi još treba
Iz kojih stih vreba.*

***Preko pogače hleba
Povrh ljubavi bluda
Mišljah da mi treba
Zemaljskih još čuda
Radosti zlo što vreba
Vredno ne beše truda
Isto to parče je neba
Dalje... nema se kuda***

~*~*~*~

Ćutiš...?

Neka.

I tebe muk moj ĉeka.

Źmuriš...?

Ako.

Źmuriću i ja, bar to je lako.

Ćekaš...?

Zalud.

Od ĉekanja dugog, već sam lud.

Strepiš...?

Znam.

Strepnji mojoj, uvek tvoje ime dam.

***Da slušao sam te dovoljno dugo,
Istine tvoje našao bih trag,
Ne bi mi trebalo ništa drugo,
Samo pogled tvoj i osmeh drag.***

***Srećan bih bio dok kraj tebe postojim,
Dok života sam tvoga najvredniji deo,
Ne bih noći bez tebe morao da brojim,
Uz tebe večnost sve je što sam hteo.***

***Da sam znao da istine se bojim,
Zastao kad treba da sagledam jasno,
Ne bih u željama sagoreo svojim,
Stiskao zube i jecao glasno.***

***I s' tobom još bih da se budim,
Tako mi znači svaki tren kraj tebe,
Za poljupcima tvojim žudim,
Bez tebe me nema, ne prepoznajem sebe.***

~*~*~*~

***I ovaj proći će dan
Bez osmeha tvog i glasa
Za dušu moju ranjenu
Od očaja ima li spasa?***

***Zašto dan bez tebe
Tako težak biti mora
Od patnje i bola
Samo strepnja je gora?***

***Zašto samoća
Samo tugu i jad nudi
Osećaj praznine
Nanovo u meni budi?***

***Vreme bez tebe
Zar uopšte postoji
Zašto ne pomažu
Svi vapaji moji?***

Idi, sada znam...

***Zašto oči tvoje,
Videti ne mogu kao moje,
Zašto poljupci su ti kratki,
Retki, gorki, nikada slatki,
Zašto grlim svetlosti dan,
A ti noć, dok pohodi me san.***

Idi, sada znam.

~*~*~*~

*Kad me nemiri prodju i boli minu
Jad kad zamre, mir svoj put nadje
Tada istinu spoznaću jedinu
Od suvišnih reči do bezazlene svadje
Putem gubitnika prodjoh kog samoća vreba
Shvativši odveć kasno, bol da prkos slama
Da ljubav tvoja beše jedino što mi treba
Sujetom naoružan, sad na stubu srama
Samo još plakati mogu, psovati i kleti
Vratiti ne mogu vreme, uvelo uzdići...*

*Sopstvena reč sad mi se sveti
Ode sudba moja, ne mogu je stići.*

***Ne želim sećanje kao prošlosti trag,
Spoznaju bolnu da bio sam ti drag,
Uspomene što nalaziću sve teže,
Vremenom blede i u zaborav beže.***

***Prosjak sam bio što bespomoćno moli,
Ljubavnik spreman da beskrajno voli,
Gledao sam a videti nisam znao,
Ljubav nudio ali je nisam dao.***

***Nesrećan sa tobom, bez tebe tek bih bio,
Snove mnoge što za nas sam snio,
U bol i patnju želeo nisam da tvorim,
Za trag ljubavi, tvoju naklonost se borim.***

***Muči me misao, reč sopstvena, teška,
Delovi prošlosti i po koja greška,
Svi željeni dani koji svanuti još neće,
Hod bolan po trnju na putu do sreće.***

***Ludila tren i smela bestidnost moja,
I reči sve teške što ne zna im se broja,
Dela što činim nasuprot svoje volje...
Pokajnik bih bio da se kajati znam bolje.***

***Samoća i beznadje kao kazna mi prete,
Jer stići će me, znam, sve tvoje suze klete.
I moje zasuziće oko, oteće se glas...
Lutaću besciljno, dugo, tražeći spas.***

*Prazne priče,
Nadanja prazna,
Prazna obećanja,
Praznoverje,
Prazne misli,
Sumnje prazne,
Prazan stomak,
Pogled prazan,
Prazan džep...
Pucanj u prazno,
Prazan list,
Iskorak u prazno,
Prazan prostor,
U prazno pad,
Strah od praznog...
Prazno bez tebe...*

Srce nemira puno je.

~*~*~*~

***Bezbroj uspomena
na poklon dajem.***

***Sam, na kraju puta
umoran posustajem.***

***Uzmite ih, molim,
zaista, one vrede...***

***Divne su, zar ne?
I vremenom ne blede.***

***Ko uspomene takve
da ne poželi?***

***U njih je stao
život jedan celi.***

~*~*~*~

*Patnja kao sudbe znamen
Oko vrata težak je kamen
Pusta duša kao spaljene gore
Dan je bez nade, bez zore.*

*Okova tuge, odveć samoće
Volelo bi srce da može, da hoće...
Stare još je te boli
Čekat' da prođe, neka onda voli.*

~*~*~*~

*Moje duše slomljene nemir
Ranjeno srce, uma boli
Razorili u trenu bi svemir
Jer nikoga nije da me voli*

*Tišina ume katkad više reći
Zato neka sada sve ti kaže...
Kako preko jada poražen preći,
Dok pogled tvoj nemo laže?*

*Rane zar bolom da lečim,
Dok sećanja nemilo lome?
Ljubavi kraj kako da sprečim,
Dalje kuda... imam li kome?*

~*~*~*~

***Zašto plačem
Suza gorka lice mije
Zašto ćutim
Srce tajnu nemo krije
Zašto boli
Srećan bih da ljubim
Zašto željom
Tebe zauvek gubim***

~*~*~*~

***Zar sad da žalim...?
Uz tebe neću da starim...
U želji da lepšom te stvorim,
Zanosom protiv istine se borim.***

***Žudnjama skrivenim danak plaćam,
Porazen, životu se mučnom vraćam,
Ostavih... zaslužujem li bolje?
U beznadu, bez sna, mira, bez volje...***

~*~*~*~

***U vatru baci, nek' izgore
Pesme sve ljubavi što zbore
Zadnji trag nek' plamen proguta
Sećanje samo beskrajem luta.***

***Reči to zaludne na papiru su samo
Toliko ih je, ali s njima kamo
Pa neka za tebe svaka se rima
U oblaku tog izgubi dima.***

~*~*~*~

***Nadom nošen
Znak od tebe slutim
Mada muk jedino
Do mene dopire
Zalud je patnja
Zalud na te' se ljutim
Srce ranjeno
Zalud istini se opire***

~*~*~*~

*Podarih ti san,
Sanjati ga nisi znala.
Da li danas živiš svoj?
Za njega sve šta si dala?*

*Otvorih ti put,
Íci njime nisi znala.
Da li sada svojim hodiš,
Il' na pola puta si stala?*

*Poverih ti tajnu,
Čuvati je nisi znala.
Da li danas tuđu čuvaš,
Il' svoju si nekom odala?*

*Ljubljah te silno,
Ljubiti me nisi znala.
Da li sada znaš da ljubiš,
Il' i tu ljubav si ukrala?*

*Spevah ti pesme,
Čitati ih nisi znala.
Da l' te sada tuđa čuva,
Od srca spevana, mala?*

*I na kraju...
u reči malo,
sve je stalo,
bez dodira,
poznatih nemira,
stisnutih usana,
još otvorenih rana...
Okrenuli smo ledja,
pogledom što vredja,
u strahu od suvišnih reči,
jer ne može da se zaleči
praznina što boli
u srcu koje još voli,
hladno, u mučnoj tišini,
prepustili se istini...
Jer, šta reći,
o minuloj sreći,
osim da boleće dugo,
jer i jedno i drugo
uz više volje...
Mogli smo bolje.*

~*~*~*~

**Ovo je poslednja pesma za nju...
Dok snage još imam
Dok sam u stanju
Dok se ne predam...**

**Pustiću pesmi da kaže
Oproštajne teške reči
Jer pesma ne laže
Ne moli, ne kune, ne kleči...**

**Pesma ne trpi, ćuti, gubi
Svadjom šta će dokazati?
Neće se pesmi zaludno zubi
U usne bolno urezati.**

**Ni suzu pesma neće da guši,
Ne bi ni dah gubila,
Njen se svet sav ne ruši
Reč suvišna ne bi je ubila.**

**Još da je naći reči prave
Od istine neskrive, i želje...
Zamrlu ljubav da slave
I priče napuštene postelje.**

**Ali... nigde reči tih
Ljubav da l' se to ne da?
U bunilu zaglavljen osta stih
Bez smisla... bez reda.**

***Pesnik je oduvek bio onaj koji u drugima
leči bolest od koje sam umire.***

Branko Miljković

• • •

*Negde... gradom...
Tišina odzvanja mrakom
Ulicama uskim kradom
Neznajuć' kud, hitrim korakom
Bežiš, što dalje, glave pognute,
Od noći bludne, istine skrivene,
Sreće od mladosti otrgnute
Lažnog kajanja, misli sopstvene...
Još je za tobom sramotnih sećanja
Na znoj, zadah, mučninu tešku
Zaneta verujuć' u data obećanja
Opet napravila istu si grešku.
Tobož opijena, lako si se dala
Braniš se pitanjem, zapravo ko si?
Misliš, sve što voda ne bude sprala
Đavo od tebe niz vetar nek nosi.
Nemiri bolni dušu dok razdiru
I ovu tajnu noć bi da skrije
Al' s jutrom laži ne umiru
Istina ostaće kraj tebe da bdije.*

~*~*~*~

***U osvit zore, dok sujeta spava
Pred ogledalo stani, tu istina je prava,
Naglas reci da savest probudiš
Koga to u odrazu svom vidiš.***

***Ogledaj se dugo, dok na oka dnu
Zaboravljenu ne nađeš istinu
I budi opet Ti, istina budi gola
Priznaj, za sobom koliko ostavi bola.***

***Zbog preljuba, pohlepe i bestidnih laži
Iskreno se pokaj, oprostaj zatraži
Dok prepoznati se možeš, dok postojiš
Istine nađene, dok još se bojiš.***

***Osmehni se danu što budi se s tobom,
Pregažene očisti staze, posute zlobom,
Seti se nekad dragih, i njima oprosti,
Ogledalo im daruj, da pronađu milosti.***

***U prostoru skučen
Duboko u sebe povučen
Vremenom teškim dotučen
Na loše navike navučen...
Preživěću i ove dane
Skrivene zalečiću rane
Greške često još pravim
Ali poraz k'o pobeđu slavim
Uzeh gorčine, dadoh slasti
Ako izdržim, neću pasti
Tako dalje mogu ići
Kud' pošao, možda stići
Staza je, prepreka isuviše
Od sujete teško se diše
Zavisti i zlobe težinu znam
Uzimam od sreće da je dam
Dok tragove ostavlja vreme
Još poneko natovarim breme
Hrabar se osmehom borim
Životu prkosim da ne sagorim
Nastaviću nazad nemam kud'
Da li pametan ili lud
Dalje nastaviti treba
Dug je put od zemlje do neba.***

~*~*~*~

*Sećaću se prošlih dana
Noći burnih bez sna
Dubokih, teških rana
Povratka dugog sa dna.*

*U ustima ukusa gorkih.
Na duši tragova boli.
Radosti i ljubavi retkih,
Straha od srca što voli.*

*Ivica oštih, osmeha grubih,
Vremena praznih i teških...
Staza širokih, strepnji dubokih
Želja i nadanja retkih.*

*Muzike strasne, tišine glasne
Obećanja svih neispunjenih,
Istine bolne i suviše jasne
Praznina mnogo nepopunjenih.*

*Stisaka ruke, jecaja duše
Vetrova što duvaše jako,
Ćutanja mučnog, snova što se ruše
Prilika što propustih lako.*

*Dodira hladnih i usana gladnih,
Plača bez suza i glasa,
Predela sjajnih i ljudi jadnih...
Mržnje bez nade i spasa.*

*Kad me ne bude više,
za godina možda sto,
da li cveće ko sad će da miriše,
da li ovo postojaće mesto,
trag moj da li će da traje,
stihovi, možda pesme ove,
misao moja koju reč odaje,
što večnost u pomoć zove.
Voda što zemljom teče,
da li ista će teći bistra,
da li će u neko kao ovo biti veče,
mesečinom obasjana moja bista.
Delo moje da li značice nekom,
imena moga da li sećaće se ko,
u vremenu tom tako dalekom,
da li mesto za života sam stek'o.
Sunce da li će sjati k'o što danas sija,
Ili će tišina muzika jedina biti,
da li će neko znati kao što sam i ja
najlepše snove budan ponekad sniti.
Da li nad mojim pisaće grobom,
koliko srce moje znalo je da voli,
svi dani što ostavljam za sobom,
sećanja sva moja, ljubavi i boli.
Mene kada ne bude više,
kad utihne jecaj i suza zadnja kane,
da li ostaće neko za mene da diše,
da zaleči sve moje rane.*

~*~*~*~

***Prilike su sklone spremnome umu
Al' se treba naći na pravom drumu.***

***Veća istina, veću štetu čini
Ako lagati znaš, ne sudi o istini.***

***I najduži put korakom počne jednim
Ali ga ne čini dužina više vrednim.***

***Znanje je bol, al' ti grabi znanje
Neukost zar misliš da boli manje?***

***Primati je lako, nauči da daješ
Samo tako možeš duže da traješ.***

***I tako... stih po stih,
Eto... od sebe pustih.***

~*~*~*~

Beleška o autoru

Andreja Paunović je rođen 1962 godine u Zemunu. Živi i radi u Beogradu, okružen muzikom, svojom najvećom i najvernijom ljubavlju. Ponosni je otac troje divne dece, Mine, Strahinje i Maše.

Ovo mu je prva knjiga poezije. U pripremi je knjiga neobičnih proznih zapisa, pod nazivom KRATKOLOGIJA.

~*~*~*~

**UZ PESNIČKU KNJIGU
...ILI, POSLEDNJA PESMA ZA NJU**

ANDREJE PAUNOVIĆA

**...PREŽIVEĆU I OVE DANE/ SKRIVENE ZALEČIĆU RANE/ GREŠKE
ČESTO JOŠ PRAVIM/ ALI PORAZ KO POBEDU SLAVIM...**

Neslučajno, odabrala sam navedene stihove da započnem prikaz pesničke knjige intrigantnog, dvojnog naslova. Nov u srpskom pesništvu, a nesumljivo uspešan autor Andreja Paunović, spustio je pred nas, zaljubljenike u poetsku reč, pregršt pupoljaka.

Zanimljivost koja prati ovaj prikaz sadrži sledeću spoznaju-dok se predam mnom nalazio rukopis ove, tada neobjavljene, tek zabeležene pesničke misli, videla sam ga u formi knjige. To, naravno, ne znači da predviđam budućnost; naprosto, ove pesme imale su svoj put usmeren ka koricama knjige. U prilog tome svakako je išla i ta tanana nit devetnaestovekovnog, naizgled zaboravljenog, i, modernističkim stilom pisanja potisnutog pevanja o fenomenu ljubavi.

Dakle, osvrćem se na tekst (ili, na poslednju pesmu za nju) apsolutno u srazmeri sa njegovim kvalitetom, s podjednakom radošću danas kao i u vreme dok se nalazio u sveskama i na istrgnutim papirićima.

U gore navedenim, kao i u nekolicini Paunovićevih pesama, krije se esencijalna potka njegove poezije.

Prvi pogled na ove, darovane nam stihove, mogao bi dovesti do zaključka da se radi o sumiranju egzistencionalnih i etičkih pitanja jednog života, ispitivanju i pronalaženju vlastitog mesta koliko u stvarnom (pojavnom), toliko i u imaginarnom svetu, kao i

sučeljavanju svih lica prošlosti sa ogledalom- licem sadašnjosti. Vremena ponuđena nam kroz cikluse ove knjige, jasno nam ukazuju na preplitanje ljubavi kroz život i života kroz ljubav.

Međutim, ukoliko pažljivo prođemo kroz vrata koja su, napokon, raskriljena, i na pravi način prihvatimo reči (onako kako se prihvata dar) videćemo da je ova poezija znatno više, što se može, ako je nekome potrebno, objasniti i odavno izrečenom premisli-pesnik se rađa kao pesnik, nezavisno od vremena, podneblja ili socijalnog miljea.

Bez obzira na sva previranja u našoj modernoj književnosti, i, srećom bez uticaja od strane istih, pesnički opus ove lirike daje diskretnu ali postojanu notu koloritnog izraza, jednostavne, svedene rečitosti koja, s podjednakom lakoćom, sumira emotivni bol, radost, nedoumice, i kao takva, nalazi odjeka u svakome ko prepoznaje eruptivnost ljubavi.

Shodno izrečenom, za Paunovića se ne može reći da liči, ili stilom podseća, na nekog poznatog nam autora moderne srpske poezije. No, zasigurno će svi, s nostalgijom, primetiti prisutni dah prošlosti, utisnuti trag iz lirike naših velikana kao što su Rakić, Šantić, Jakšić, Raičković, Ilić. Naime, evidentno je da se Paunović s lakoćom i lazurnošću izražava pomalo arhaičnim izrazom, rimom koja je obeležila devetnaesti vek, kao i da bez stida (tako svojstvenog današnjici!) peva, ili kako on to kaže-poe o ljubavi.

Sam naziv knjige upućuje nas na izvornu, nepatvorenu senzibilnost, ali i na optimizam, jer, Paunović životu prilazi sa zahvalnošću i verom u Svetlost koja će uvek nadjačati tamu i njene obrise. I kada se u njegovoj iznedrenoj pesmi kao žila kucavica izdvoji sam bol, iz nje izbija i neugasla nada, kao i čudesno jaka želja za silinom obostrane ljubavi.

Reći da je pred nama intimistička poezija zrelog pesnika-nedovoljno je, jer znamo da je svaka pesnička nota intimističkog karaktera. Paunovićeva reč koja se bavi etičkim zapitanostima, pitanjima unutarne slobode i samoće, preplitanjem ostvarenosti i njene suprotnosti, kao i ljubavlju-njegovi su imperativi življenja i težnje za spokojstvom.

Poezija posvećena Ženi, koja, reklo bi se, ima mnoštvo posve različitih lica.

Izvanredna snaga emocija pretočena je u stihove pretežno rimovane forme, ponegde obeležene zvukovnošću, lišene svake običnosti i klišeiziranih senzacija. Jezik kojim se autor služi gust je, jezgrovit, lucidan, u fino odmerenoj meri obojen metaforom koja često prelazi u polje narativnog. Takođe, osetno je prisustvo životnog iskustva, nataloženih tuga i negdašnjih sreća, kao i feniksovsko uzdizanje nad stradanjem, jer, ma koliko da su pojedini stihovi obojeni setnom patinom, vera u ljubav, kao u apsolutnu vrednost, uvek nadvladava.

Mogli bismo reći da je autor ovih stihova pobednik koji ne likuje nad pobedom, već je prihvata sa zahvalnošću i mirnom pomirenošću, na način svojstven ljudima koji su dotakli mudrost.

Stoga, ovim prikazom kao preporukom čitaocu, pružam svesrdnu podršku novom pesničkom peru, smatrajući da će putevi ove poezije uprkos svom, ili baš zahvaljujući njemu, danas nemodernom rakićevskom stilu, ostaviti zaslužnog traga u srpskoj modernoj lirici.

Dobar ti vetar, pesniče!

Svetlana Fucić, književnik

Proleća 2011. U Beogradu